

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
30-11-2020 god. u 4 primjeraka sa _____ priloga
i _____ rubrika.
Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom
Predan na poštu preporučeno dana _____ god
Plaćena pristojba _____ kuna u državnim biljezima - manje
plaćeno _____ kuna - podnesak primljen bez pristojbe.
Primljene vrijednosti (novac, državni biljezi i sl.) _____
Potpis dužnika: _____

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

Trgovački sud u Osijeku
Na posl. br. St-849/2019-55

Pravna stvar:

Vjerovnik: TEŽIŠTE d.o.o. u stečaju, OIB: 37503342573, Osijek, Gajev trg 3
zastupan po

Stečajni dužnik: ESSEKER GRUPA d.o.o. za trgovinu i usluge, OIB:
55606860500, Osijek, Kapucinska 25/II

PRIJEDLOG

- za dopuštanje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog
suda Republike Hrvatske posl. br. 53 PŽ-4356/2020-2 od 16. listopada 2020. iz svih zakonom
dopuštenih razloga

4 x,
prilog

I. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 53 PŽ-4356/2020-2 od 16. listopada 2020. odbijena je žalba vjerovnika TEŽIŠTE d.o.o. u stečaju, te je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. St-849/2019-55 od 29. rujna 2020. ispravljeno rješenjem poslovni broj St-849/2019-62 od 06. listopada 2020. u točki 1. izreke pod rednim brojem 68 i

- u dijelu u kojem je upućen dužnik koji je osporio tražbinu vjerovnika Težište d.o.o. u stečaju Osijek na parnicu u roku od osam dana od dana pravomoćnosti tog rješenja odnosno primitka drugostupanjske odluke da dokaže osnovanost svoga osporavanja budući da za osporene tražbine postoji ovršna isprava,
- u dijelu u kojem se upućuje osporavatelj – vjerovnik Težište d.o.o. u stečaju, na parnicu u roku od osam dana od dana pravomoćnosti tog Rješenja, odnosno primitka drugostupanjske odluke, da dokaže osnovanost svoga osporavanja tražbina sljedećih vjerovnika: Europlantaže dd, Roland Hrkač, Meso – rad dd i Osječka Robna Burza, budući da za osporene tražbine postoji ovršna isprava,
- te u dijelu u kojem se upućuje Alexander Hrkač, čiju su tražbinu osporili povjerenik, dužnik i vjerovnik Težište d.o.o. u stečaju, na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine, u roku od osam dana od dana pravomoćnosti tog rješenja, odnosno primitka drugostupanjske odluke.

Dokaz: preslika presude Vts RH posl. br. 53 PŽ-4356/2020-2 o 16. listopada 2020.

II. Protiv citirane presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 53 PŽ-4356/2020-2 od 16. listopada 2020., a u smislu odredbe čl. 19. st. 8. Stečajnog zakona u svezi sa odredbom čl. 10. Stečajnog zakona i odredbom čl. 385.a. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13, 89/14, dalje: ZPP) vjerovnik drži da odluka u sporu ovisi o rješenju materijalnopravnog i postupovnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni u kojem pravcu podnosi ovaj prijedlog za dopuštanje revizije, **i to zbog pitanja;**

A/ „Da li vjerovnik čiju je tražbinu u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka priznao i u tablicu prijavljenih (utvrđenih) tražbina uvrstio sam predstečajni dužnik, ali kao vjerovnika koji navodno nije razlučni vjerovnik (redovni predstečajni vjerovnik), u predstečajnom postupku ima položaj „redovnog predstečajnog vjerovnika“ ili razlučnog vjerovnika, obzirom na upisano založno pravo na nekretninama u vlasništvu predstečajnog dužnika u zemljišnim knjigama i samu prijavu vjerovnika.

B/ Da li vjerovnik koji ima pravo odvojenog namirenja (razlučno pravo) i koji se tog prava nije odrekao, može istovremeno biti i redovni predstečajni vjerovnik u iznosu u kojem se ne uspiju odvojeno namiriti, a sve u smislu čl. 35. st. 3. u vezi sa čl. 153. SZ?

C/ Da li izjava o odreknuću od prava na odvojeno namirenje navedena na prijavi potraživanja vjerovnika u predstečajnom postupku ima pravni učinak i mogućnost da se temeljem iste briše založno pravo navedenog vjerovnika, odnosno da li se u slučaju da navedena izjava nema pravni učinak odricanja i zahtjevanu formu, namirenjem takvog razlučnog vjerovnika zadire u prava ostalih razlučnih vjerovnika, odnosno ostalih vjerovnika.

Naime, odredbom članka 6. Stečajnog zakona propisano je da se u predstečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju pravila parničnog postupka, a odredbom čl. 400. st. 3. ZPP-a propisano je da će se u povodu revizije protiv rješenja na odgovarajući način primjenjivati odredbe ZPP-a o reviziji protiv presude.

S time u vezi, u ovom predstečajnom postupku odluka ovisi o rješenju materijalnopravnog odnosno postupovnog pravnog pitanja (prethodno navedena pitanja), važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti svih i to:

- 1) ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvaćanja odlučujući u pojedinim predmetima na odjeloj sjednici, a riječ je o pitanju o kojemu postoji različita praksa drugostupanjskih sudova
- 2) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje, ali je odluka drugostupanjskog suda utemeljena na shvaćanju koje nije podudarno s tim shvaćanjem

III. Prije upuštanja u obrazlaganje revizijskih pitanja i razloga za dopuštenje revizije, radi uvida u cjelokupni spis predmeta vjerovnik TD Težište d.o.o. u stečaju, ukazuje na povezanost pojedinih vjerovnika (TD Europlantaže dd., TD MESO – RAD dd, Roland Hrkač, Marta Karpati) u ovom predstečajnom postupku sa predstečajnim dužnikom TD Esseker grupom d.o.o., a zbroj čijih navodnih tražbina navedenih vjerovnika iznosi preko 50.000.000,00kn, a čije radnje u predstečajnom postupku, kao i radnje poduzete prije pokretanja predstečajnog postupka, ukazuju na postupanje kako TD Esseker grupe d.o.o., tako i povezanih društava i fizičkih osoba, koje je usmjereno na osujećenje naplate potraživanja razlučnog vjerovnika TD Težište d.o.o. u stečaju, kao i ostalih vjerovnika, odnosno usmjereno na izglasavanje Plana restrukturiranja društva TD Esseker grupe d.o.o.

Naime, Alexander Hrkač je osnivač i osoba ovlaštena za zastupanje TD Esseker grupa d.o.o. u predstečaju, te jedini dioničar i predsjednik Nadzornog odbora TD Europlantaže d.d.

TD Europlanataže d.d. je u ovaj predstečajni postupak prijavilo svoje navodno potraživanje u iznosu od 20.006.868,46kn, dok su – između ostalog - osnivači TD Esseker grupe d.o.o. i to TD MESO – RAD d.d. i Marta Karpati prijavili svoja navodna potraživanja u ovom predstečaju kao razlučni vjerovnici i to TD MESO – RAD d.d. u iznosu od 9.126.109,13kn i Marta Karpati (nevjenčana supruga osnivača) u iznosu od 5.229.898,69kn.

Vjerovnik TD Težište d.o.o. u stečaju je protiv TD Esseker grupe d.o.o. ishodilo pravomoćnu i ovršnu presudu Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. P-51/2018. od 18. lipnja 2018., kojom je TD Esseker grupi d.o.o. naloženo isplatiti iznos od 9.679.000,00kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, TD Težište d.o.o. u stečaju.

Alexander Hrkač, kao ovlaštena osoba za zastupanje TD Esseker grupe d.o.o. u predstečaju, ali i kao stvarni voditelj poslovanja u svim povezanim trgovačkim društvima i to TD MESO-RAD dd, TD Vrijednosnice Osijek d.o.o., TD Europlantaže dd, u namjeri da osujeti naplatu potraživanja TD Težište d.o.o. u stečaju u iznosu od 11.864.100,72kn (u koji iznos su uračunate kamate i ostali troškovi), kao i naplatu svih ostalih vjerovnika, kao i da ostalim navodnim vjerovnicima koje čine povezana društva TD Esseker grupi d.o.o. omogućiti namirenje navodnih potraživanja koje oni nisu imali pravo zahtijevati, dana 06. prosinca 2019., solemnizirao dvanaest zadužnica na ukupan iznos od 11.100.000,00 kuna i to za korist TD Europlantaže dd, kao i za korist svog brata Rolanda Hrkač, koji je ujedno i zamjenik predsjednika Nadzornog odbora TD Europlantaže dd, i to u trenutku kada je TD Esseker grupa d.o.o. bila u blokadi, te iako je znao da za navedene zadužnice ne postoji valjana osnova, niti prateća dokumentacija.

Istog tog dana, TD Esseker grupa dd i TD MESO – RAD dd (jedan od osnivača TD Esseker grupe d.o.o.) zaključili su Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama u vlasništvu navodnog dužnika – Esseker grupa d.o.o., a na temelju kojeg je Sporazuma TD MESO – RAD d.d., kao vjerovnik upisao zalog na svim nekretninama u vlasništvu TD Esseker grupe d.o.o., i to također u trenutku kada je TD Esseker grupa bila u blokadi.

Gore naveden datum (06. prosinca 2019.) relevantan je iz razloga što je TD Esseker grupa d.o.o. u trenutku poduzimanja svih gore navedenih radnji znalo da postoji pravomoćno potraživanje TD Težište d.o.o. u stečaju prema TD Esseker grupi d.o.o. temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. P-51/2018. od 18. lipnja 2018., te

su sve daljnje poduzimane radnje, pa tako i podnošenje prijedloga za pokretanje ovog predstečajnog postupka prema mišljenju ovog vjerovnika, poduzete radi pokušaja osujećenja naplate njegovog pravomoćno utvrđenog potraživanja.

U odnosu na istaknuto pitanje pod A/

„Da li vjerovnik čiju je tražbinu u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka priznao i u tablicu prijavljenih (utvrđenih) tražbina uvrstio sam predstečajni dužnik, ali kao vjerovnika koji navodno nije razlučni vjerovnik (redovni predstečajni vjerovnik), u predstečajnom postupku ima položaj redovnog predstečajnog vjerovnika ili razlučnog vjerovnika, obzirom na upisano založno pravo na nekretninama u vlasništvu predstečajnog dužnika u zemljišnim knjigama i samu prijavu vjerovnika.“

podnositelj prijedloga nastavno iznosi kako slijedi;

Naime, nije sporno da je u svom prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka od 19. prosinca 2019., predstečajni dužnik TD Esseker grupa d.o.o., naveo tražbinu podnositelja revizije TD Težište d.o.o. u stečaju u iznosu od 11.864.100,72 kn, zbog čega se ta tražbina na temelju odredbe čl. 39. Stečajnog zakona, po tumačenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz odluke posl. br. PŽ-4356/2020 od 16. listopada 2020. ima smatrati prijavljenom.

Točno je, da je člankom 39. Stečajnog zakona propisana predmjeva prijave tražbine, citat:

„Ako vjerovnik nije podnio prijavu tražbine, a tražbina je navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka, tražbina navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka smatra se prijavljenom tražbinom“.

Međutim, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske posl. br. 53 PŽ -4356/2020-2 od 16. listopada 2020. u svojoj odluci je očito zanemario činjenicu da je vjerovnik ovdje podnositelj revizije TD Težište d.o.o. u stečaju, podnio prijavu tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku FINA RC Osijek dana 28. siječnja 2020., a u kojoj je prijavi sukladno Zakonu jasno naveo podatke o svojoj tražbini, ukupni iznos tražbine, te obavijestio o postojanju svog razlučnog prava, kao i dijelu imovine na koje se razlučno pravo odnosi uz jasnu izjavu da se razlučni vjerovnik TD Težište d.o.o. u stečaju ne odriče prava na odvojeno namirenje, te da ne pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koje se odnosi njegovo razlučno pravo.

Također u svojoj je prijavi, TD Težište d.o.o. u stečaju, koje ima pravo odvojenog namirenja, navelo da se prijavljuje i kao predstečajni vjerovnik, te da kao takav ima pravo na razmjerno namirenje iz predstečajne mase, ako se ne uspije odvojeno namiriti, a sve u smislu odredbe čl. 35. st. 3. u vezi sa čl. 153. SZ.

Isto se navodi, obzirom iz cjelokupnog do sada provedenog predstečajnog postupka kao i iz Rješenja Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. St – 849/2019. od 29. rujna 2020., jednako kao i iz rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4356/2020. od 16. listopada 2020. nije razvidno smatra li Sud (a i povjerenik predstečajne nagodbe) je li TD Težište d.o.o. u stečaju razlučni vjerovnik ili redovni predstečajni vjerovnik,

a kakvim ga očigledno smatra Visoki trgovački sud Republike Hrvatske sukladno obrazloženju svoje gore navedene odluke.

Ovo tim više što se tijekom cijelog predstečajnog postupka TD MESO – RAD dd, kao i Marta Karpati jasno navode kao razlučni vjerovnici (što je posebno vidljivo iz tablice utvrđenih i osporenih tražbina Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. St-849/2019-55 od 29. rujna 2020.), dok se pored tražbine TD Težište d.o.o. u stečaju ne navodi da bi isti bio razlučni vjerovnik, a što je u suprotnosti sa svim ispravama koje prileže spisu i koje je osim toga uz svoju prijavu dostavio sam vjerovnik.

Sve ovo važno je i iz razloga što se Planom restrukturiranja ne smije zadirati u prava razlučnih vjerovnika koji će se odvojeno namirivati, pri čemu iz Prijedloga plana restrukturiranja TD Esseker grupa d.o.o. nije razvidno koja će se imovina društva prodavati u svrhu namirenja vjerovnika, odnosno hoće li na taj način biti zadirano u pravo razlučnih vjerovnika.

Nadalje, sukladno članku 49. stavak 2. Stečajnog zakona na ročištu radi ispitivanja tražbine Sud sastavlja tablicu ispitanih tražbina i tablicu razlučnih prava, a iz dokumentacije koja prileži spisu očigledno je kako u konkretnom slučaju na ispitnom ročištu nije sastavljena tablica razlučnih prava.

Točno je da je stavkom 3. istoga članka propisano da se u tablicu razlučnih prava unose tražbine razlučnih vjerovnika, ako plan restrukturiranja zadire u njihova prava, međutim iz očitovanja pojedinih vjerovnika i samog teksta plana restrukturiranja moguće je zaključiti da plan restrukturiranja zadire u prava razlučnih vjerovnika, zbog čega postupanje suda i predstečajnog povjerenika na ispitnom ročištu na kojem nije sačinjena tablica razlučnih prava, svakako nije u skladu sa Stečajnim zakonom.

U tom pravcu podnositelj prijedloga upire i na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 61 PŽ-1506/2019 - 2 od 06. ožujka 2019. u kojoj je navedeno citat:

„Osim toga odredbama čl. 27. SZ-a propisano je da plan restrukturiranja, mora, između ostalog, sadržavati i analizu svih tražbina prema visini i vrsti (tražbine radnika i prijašnjih dužnikovih radnika, izlučna prava, razlučna prava, tražbine za koje se vodi postupak, neosigurane tražbine i druge tražbine) (toč. 7.), te ponudu vjerovnicima razvrstanim u skupine odgovarajućom primjenom pravila o razvrstavanju sudionika u stečajnom planu o načinu, rokovima, i uvjetima namirenja tražbina (toč. 8.). Tako je odredbom čl. 308. st. 1. SZ-a propisano da se sudionici u stečajnom planu razvrstavaju pri utvrđivanju njihovih prava u skupine pa, između ostalih, treba kao zasebnu skupinu razlikovati i vjerovnike s pravom odvojenog namirenja ako stečajni plan zadire u njihova prava. Unatoč tome što je to izričito propisano, citiranim zakonskim odredbama, u Planu restrukturiranja H.B. uopće nije naveden kao razlučni vjerovnik, niti je navedeno njegovo razlučno pravo, niti je kao razlučni vjerovnik svrstan u skupinu vjerovnika s pravom odvojenog namirenja, već je pogrešno svrstan u skupinu vjerovnika „Vjerovnici -tipa namirenja A“.....Zbog toga, a uzevši u obzir činjenicu kako se nije odrekao svog razlučnog prava, svrstavanje žalitelja kao razlučnog vjerovnika u tablicu prve skupine vjerovnika „Vjerovnici – tipa namirenja A“ je protivno ne samo citiranim zakonskim odredbama, već i

odredbama čl. 38. st. 4. SZ. Tim je odredbama propisano da predstečajni sporazum ne smije zadirati u pravo razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenog namirenja, ako tim sporazumom nije izrijekom drukčije određeno....”.

Gore citirani navodi u suprotnosti su sa stavom koji je u ovoj pravnoj stvari zauzeo Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Rješenju protiv kojeg podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije.

Dokaz: sudska praksa – Rješenje Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 61 PŽ-1506/2019 – 2 od 06. ožujka 2019.

Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 77 PŽ-87/2019-2 od 10. siječnja 2019.

U odnosu na istaknuto pitanje pod B/

Da li vjerovnik koji ima pravo odvojenog namirenja (razlučno pravo) i koji se tog prava nije odrekao, može istovremeno biti i redovni predstečajni vjerovnik u iznosu u kojem se ne uspiju odvojeno namiriti, a sve u smislu čl. 35. st. 3. u vezi sa čl. 153. SZ?

podnositelj prijedloga nastavno iznosi kako slijedi;

Nije sporno da je podnositelj ovog prijedloga založno pravo na nekretninama predstečajnog dužnika pa tako i eventualno razlučno pravo stekao tek nakon što je na istim nekretninama već prije njega bilo uknjiženo pravo zaloga (iako neosnovano) za korist ovdje vjerovnika TD MESO – RAD dd, kao i zabilježba prvenstvenog reda namjeravanog zasnivanja založnog prava na nekretninama za korist ovdje predstečajnog dužnika TD Esseker grupe d.o.o., a koji tereti na nekretninama upisani prije zaloga ovdje podnositelja iznose u novčanom ekvivalentu više od 11.500.000,00 EUR-a zbog čega se osnovano podnositelj prijedloga u svojoj prijavi potraživanja osnovano pozvao na primjenu odredbe čl. 35. st. 3. u vezi sa čl. 153. st. SZ-a.

Iz sudske prakse nije moguće isčitati da li je razlučni vjerovnik u potpuno točnom iznosu navesti u kojem iznosu se neće moći namiriti kao razlučni vjerovnik, zbog čega o tom pitanju niti nema ujednačene sudske prakse, s time da je nemoguće precizno predvidjeti uzimajući u obzir sve okolnosti i sve moguće scenarije u postupku, navesti potpuno točan, pa gotovo niti približan iznos za iznos se neće moći namiriti.

Tako primjerice u konkretnom slučaju, ovdje podnositelj protiv upisanih zaloga i prava prvenstvenog upisa podnosi i tužbe radi pobijanja tih pravnih radnji, do završetka kojih sudskih postupaka neće moći znati ishod tih postupaka, a jednako tako neće moći znati niti da li će se iz založenih nekretnina (na kojima postoje razlučna prava) namirivati kao treći vjerovnik, drugi ili prvi.

Dokaz: sudska praksa - Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 77 PŽ-87/2019-2 od 10. siječnja 2019.

Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. 89 PŽ-1677/2019-2 od 13. ožujka 2019.

U odnosu na istaknuto pitanje pod C/

Da li izjava o odreknuću od prava na odvojeno namirenje navedena na prijavi potraživanja vjerovnika u predstečajnom postupku ima pravni učinak i mogućnost da temeljem iste briše založno pravo navedenog vjerovnika, odnosno da li se u slučaju da navedena izjava nema pravni učinak odricanja i zahtjevanu formu, namirenjem takvog razlučnog vjerovnika zadire u prava ostalih razlučnih vjerovnika, odnosno ostalih vjerovnika?

podnositelj prijedloga nastavno iznosi kako slijedi;

Naime, sukladno odredbama čl. 66. st.1. Stečajnog zakona, predstečajni postupak ne utječe na pravo odvojenog namirenja razlučnih vjerovnika.

Člankom 38. st. 1. Stečajnog zakona, razlučni vjerovnici **dužni su u svojoj prijavi tražbine obavijestiti o svojim pravima, pravnoj osnovi razlučnog prava i dijelu imovine dužnika na koji se odnosi njihovo razlučno pravo, te dati izjavu odriču li se ili ne odriču prava na odvojeno namirenje.** Stavkom 3. istoga članka propisano je da su **razlučni vjerovnici dužni u obavijesti dati Izjavu o pristanku ili uskrati pristanka odgode namirenja iz predmeta na koji se odnosi njihovo razlučno pravo, radi provedbe plana restrukturiranja.**

Obzirom je iz odredbi Stečajnog zakona nejasno propisano koji oblik mora imati Izjava o odricanju od prava na odvojeno namirenje da bi ista proizvodila pravne učinke, na pravni učinak Izjave o odricanju od prava na odvojeno namirenje, imaju se primijeniti odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima i to odredba članka 344. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima kojom odredbom je jasno propisano kako založno pravo prestaje **valjanim** odreknućem založnog vjerovnika (Izjava založnog vjerovnika sa tabularnom izjavom o brisanju založnog prava uz ovjeru potpisa ovlaštene osobe za zastupanje TD od strane Javnog bilježnika).

U tom pravcu podnositelj prijedloga hipotetski ukazuje kako, u slučaju kada se razlučni vjerovnik odrekao prava na odvojeno namirenje njegovo založno pravo trebalo bi prestati brisanjem u zemljišnim knjigama i to na temelju valjanog odreknuća u smislu Zakona o zemljišnim knjigama, a dužnik može na temelju takve izjave koja je ovjerena kod javnog bilježnika podnijeti prijedlog zemljišnoknjižnom sudu za brisanje založnog prava.

Međutim, ako izjava o odreknuću od prava na odvojeno namirenje nije podobna za brisanje hipoteke, a kao što je to slučaj u gornjoj pravnoj stvari u odnosu na izjavu TD MESO – RAD dd koje je u podnesku od 23. rujna 2020. navelo, citat:

„Vjerovnik obavještava Sud i sve sudionike predstečajnog postupka da se odriče prava na odvojeno namirenje, koje ima kao razlučni vjerovnik, te će, slijedom toga, iskoristiti svoje pravo glasanja o predmetnom prijedlogu predstečajne nagodbe.“,

tada se ima smatrati da takva izjava ima samo ograničeni učinak u predstečajnom postupku, te se ima smatrati da je razlučni vjerovnik pristao na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo do okončanja predstečajnog postupka.

Ovo sve osobito iz razloga što je iz cjelokupne dokumentacije koja prileži ovom spisu

kao i podnijetih kaznenih prijava od strane vjerovnika TD Težište d.o.o. u stečaju i tužbi radi utvrđenja osnovanim osporavanja tražbina spornih vjerovnika, jasno razvidno da je vjerovnik TD MESO – RAD dd (čiji je osnivač i predstečajni dužnik) očito manipulirajući svojim priznatim potraživanjem u ovom predstečajnom postupku, a koje podnositelj ovog prijedloga osporava u cijelosti, tek nakon što je dobro ispitao svoje pravne pozicije, a cilju iskorištavanja svog prava glasanja o predmetnom prijedlogu predstečajne nagodbe (koje je značajno obzirom na priznato potraživanje) samo se pro forme odrekao svog prava na odvojeno namirenje, kako bi mogao glasovati, istovremeno znajući da njegova Izjava o odricanju od prava na odvojeno namirenje nema nikakvog pravnog učinka, na način da bi se njegovo založno pravo zaista i brisalo u zemljišnim knjigama. U tom smislu ukazuje se potrebnim preispitati gore postavljeno pitanje, a sve pozivom na citirane zakonske odredbe i donijeti jedinstvenu odluku o tome kakvu formu mora imati Izjava o odricanju od prava na odvojeno namirenje posebno u cilju onemogućavanja manipuliranja takvom Izjavom tijekom postupka predstečajne nagodbe, a sve na štetu drugih vjerovnika.

U smislu gornjih navoda povjerenik predstečajne nagodbe u financijskom planu restrukturiranja trebao je navesti u kojem se dijelu prava razlučnog vjerovnika koji se odrekao od prava na odvojeno namirenje – TD MESO – RAD dd smanjuju, na koje vrijeme se odgađa namirenje i koje druge odredbe Plana financijskog restrukturiranja prema njemu djeluju i to sve u smislu odredbe čl. 38. stavak 4. Stečajnog zakona.

Ovo osobito iz razloga, što će u slučaju potvrde predstečajne nagodbe tražbina vjerovnika koji se odrekao od prava na odvojeno namirenje i sudjeluje u predstečajnom postupku kao redovni predstečajni vjerovnik biti umanjena, a koje umanjenje tražbine je potrebno upisati u zemljišnim knjigama, a o čemu bi svakako trebao odlučiti Sud u postupku predstečajne nagodbe i to Rješenjem kojim će naložiti zemljišnoknjižnom sudu upis smanjenja tražbine osigurane zalogom.

Dokaz: sudska praksa, kao naprijed

IV. Slijedom svega naprijed navedenog, a sukladno čl. 385.a ZPP-a u vezi sa odredbom čl. 19. st. 8. SZ

predlaže se

da Vrhovni sud Republike Hrvatske usvoji prijedlog podnositelja i dopusti ulaganje revizije podnositelju TD Težište d.o.o. u stečaju, u gornjoj pravnoj stvari.

U Zagrebu 25. studenog 2020.

Stečajni vjerovnik
Težište d.o.o. u stečaju

ODVJATNICA
Dušana Rušinović
ZADAR - Put Kollara 36
tel: 0811-57 334 57

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 3 PŽ-5975/2018-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Dubravke Zubović, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja TEŽIŠTE d.o.o. u stečaju, OIB 37503342573, Osijek, Gajev trg 3, kojeg zastupa punomoćnik Vedran Stanić, odvjetnik u Osijeku, Park kralja Petra Krešimira IV 1, protiv tuženika ESSEKER GRUPA d.o.o., OIB 55606860500, Osijek, Kapucinska 25, kojeg zastupa punomoćnica Nikolina Karpati Duvnjak, odvjetnica u Osijeku, Šamačka 9/I i punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Brlečić & partneri j.t.d., Varaždin, Optujska 25/I, radi isplate iznosa od 9.679.000,00 kn, odlučujući o tuženikovo žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-51/2018-24 od 18. lipnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 29. listopada 2019.

presudio je

I. Djelomično se odbija tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-51/2018-24 od 18. lipnja 2018. u točki I. i dijelu točke II. njene kojim je naloženo tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 112.092,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 18. lipnja 2018. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose.

II. Djelomično se uvažava tuženikova žalba i preinačuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-51/2018-24 od 18. lipnja 2018. u dijelu točke II. njene izreke za iznos parničnog troška od 191.487,50 kn s pripadajućom zateznom kamatom i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 191.487,50 kn (stodevedesetjednatisučetiristoosamdesetsedam kuna i pedeset lipa) sa zakonskom zateznom kamatom od 18. lipnja 2018. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 91.743,75 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 9.679.000,00 kn sa zateznom kamatom od 8. prosinca 2016. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose (točka I. izreke). Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 303.580,00 kn sa zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate po stopi

propisanoj za ostale odnose (točka II. izreke). Odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu zatezne kamate na iznos od 9.679.000,00 kn od 13. prosinca 2013. do 8. prosinca 2016. (točka III. izreke).

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu iz Ugovora o zajmu od 6. prosinca 2013. (dalje u tekstu: Ugovor) i Anexa Ugovora o zajmu od 28. veljače 2014. (dalje u tekstu: Anex Ugovora) na temelju kojeg je tužitelj kao zajmodavac dao tuženiku kao zajmoprimcu zajam u iznosu od 16.684.000,00 kn radi kupovine dionice Bobar banke a.d. putem banjalučke burze, uz ugovoreni povrat zajma 31. prosinca 2014., s time da se tuženik obvezao zajam vratiti djelomično uplatama u novcu, a minimalno 10.000.000,00 kn iz prodaje dionica Bobar banke a.d. koje su kupljene financijskim sredstvima iz zajma, uz kamatu po stopi od 8% godišnje od dana korištenja zajma. Anexom Ugovora stranke su produžile rok vraćanja zajma do konačne prodaje dionice Bobar banke a.d. koji iznos je tuženik dužan vratiti isključivo iz prodaje dionica Bobar banke a.d., te se na taj iznos neće obračunavati kamata. Prvostupanjski sud dalje obrazlaže da je tuženik dio zajma vratio tužitelju u iznosu od 7.005.000,00 kn, dok ostatak od 9.679.000,00 kn nije vratio jer je u međuvremenu nad Bobar bankom a.d. otvoren likvidacijski postupak, a zatim i stečajni postupak, slijedom čega su dionice navedene banke izgubile vrijednost na tržištu, pa ih tuženik nije mogao prodati i iz cijene dobivene prodajom dionica vratiti tužitelju preostali dio zajma u skladu s odredbom čl. 1. Ugovora i čl. 2. Anexa Ugovora. Zbog navedenog, prvostupanjski je sud zaključio da je sukladno odredbi čl. 373. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 78/15; dalje: ZOO) ispunjenje obveze tuženika na povrat ostatka duga temeljem Ugovora o zajmu iz prodaje dionica Bobar banke a.d. postalo nemoguće, čime se ugasila obveza i druge strane, ovdje tužitelja. Budući da je tužitelj svoju obvezu iz Ugovora o zajmu ispunio, to mu na temelju odredbe čl. 1111. ZOO-a pripada pravo zahtijevati povrat neplaćenog iznosa od 9.679.000,00 kn, kao i zatezne kamate na taj iznos na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a. Pritom je prvostupanjski sud odbio tuženikove navode da bi se u konkretnoj pravnoj stvari radilo o ugovoru o ortaštvu, jer su odredbe predmetnog Ugovora i Anexa Ugovora jasne i nedvosmislene i iz njihovog je sadržaja vidljivo da se radi o ugovoru o zajmu iz čl. 499. ZOO-a, a ne o ugovoru o ortaštvu iz čl. 637. ZOO-a. Osim toga, iz predmetnog Ugovora i Anexa Ugovora nije vidljivo da bi tuženik uložio svoj rad ili neku svoju imovinu radi postizanja zajedničkog cilja. Stoga je naložio tuženiku platiti tužitelju iznos od 9.679.000,00 kn. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv te presude žalbu je podnio tuženik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupka, ne navodeći u kojem dijelu presudu pobija, pa žalbeni sud sukladno odredbi čl. 365. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) uzima da ju pobija u dijelu u kojem nije u sporu - točke I. i II. izreke.

U žalbi u bitnom navodi da je pobijenu presudu prvostupanjski sud donio na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer je neosnovano odbio tuženikove dokazne prijedloge. Smatra da je prvostupanjski sud trebao izvesti dokaz saslušanjem predloženih svjedoka, naročito bivšeg zakonskog zastupnika tužitelja Marka Milasa i dokaz saslušanjem zakonskog zastupnika tuženika Alexandera Hrkača, te pribaviti pisano očitovanje

Bobar banke a.d. u stečaju o poslovnom odnosu s tužiteljem, te da je upravo izvođenjem tih dokaza prvostupajski sud nedvojbeno mogao utvrditi da se u ovom slučaju ne radi o klasičnom ugovoru o zajmu, nego zajedničkom poslovnom pothvatu. Stoga je prvostupajski sud sukladno odredbi čl. 319. Zakona o obveznim odnosima trebao utvrditi zajedničku namjeru ugovaratelja. Naime, tuženik smatra da ugovaranjem izričite svrhe „zajma“ u vidu kupovine dionica Bobar banke a.d., te da će se dio novca (10.000.000,00 kn) vratiti prodajom dionice Bobar banke a.d. „koje su kupljene financijskim sredstvima iz predmetnog zajma iz ovog ugovora“, te prolongiranje roka otplate prije dospeljeća „do konačne prodaje dionica Bobar banke a.d.“, kao i ugovaranje mogućnosti daljnjeg prolongiranja roka otplate, jasno pokazuje da svrha predmetnog ugovora nije bila zajam, nego zajednički poslovni pothvat vezano uz kupnju dionica Bobar banke a.d. Ističe da je neosnovan stav prvostupajskog suda da se u konkretnom slučaju ne bi moglo raditi otaštvu jer da tuženik nije uložio svoj rad i/ili imovinu radi postizanja zajedničkog cilja, budući da tužitelj nije mogao sam kupiti dionice Bobar banke a.d. jer je ta banka bila njegov kreditor, pa bi se kupovina dionica sredstvima dobivenim od banke mogla smatrati dokapitalizacijom vlastitim sredstvima, što predstavlja kazneno djelo. Tužitelj je očekivao višestruku dobit i svjesno je pristao na rizik da se te dionice možda neće moći prodati, iako je taj rizik u vrijeme sklapanja ugovora bio neznatan. Dalje ističe da je prodaja dionica koje su se nalazile na posebnom skrbničkom računu ovisila isključivo o volji tužitelja i on je odugovlačio s davanjem naloga za prodaju ne bi li one postigle što višu cijenu. U takvoj situaciji, smatra tuženik, ne može se sav rizik i odgovornost prebaciti na tuženika. Tuženik nadalje navodi da je prvostupajski sud pogrešno ocijenio neosnovanim njegove navode o tome da je tužitelj mogao raspolagati dionicama koje su bile na skrbničkom računu, jer iz odredbi Ugovora i Anexa Ugovora nije razvidno da bi to bila obveza tužitelja. To zato jer iz odredbe čl. 2. Anexa proizlazi da je u trenutku sklapanja Anexa Ugovora tužitelj imao mogućnost raspolaganja dionicama Bobar banke a.d. i znao je za tu mogućnost, jer se tužitelj obvezao nakon prodaje vratiti višak dionica tuženiku. U odnosu na utvrđenje prvostupajskog suda da tuženik nije dokazao da je tužitelj zaprimio njegov dopis od 5. listopada 2014., tuženik ističe da ga nije slao preporučeno s povratnicom, ali da u trenutku slanja tog dopisa nije mogao pojmiti važnost samog dopisa, budući da je tadašnje stanje stvari bilo takvo da je cijena dionice bila visoka i dalje rastuća, te nitko nije mogao pretpostaviti što će se dogoditi s Bobar bankom a.d. Navedeni dopis je sastavila djelatnica tuženika Kristina Petrić, koja ga je osobno uručila tadašnjem zakonskom zastupniku tuženika Marku Milasu, na adresi Gajev trg 3, gdje je bio ured Marka Milasa. Budući da je prvostupajski sud odbio provođenje dokaza svjedokinje Kristine Petrić, navedene okolnosti su ostale neutvrđene. Ali neovisno i o zaprimanju tog dopisa, ističe da je tužitelju bilo poznato da se dionice nalaze na skrbničkom računu i da može dati nalog za njihovu prodaju najkasnije u trenutku sklapanja Anexa Ugovora. Zaključno tuženik ističe da je do nemogućnosti ispunjenja obveze u predmetnom ugovornom odnosu došlo isključivo krivnjom tužitelja, koji je sam diktirao vrijeme prodaje dionica i kojemu je očito odgovaralo da se dionice prodaju što kasnije. Stoga smatra da je tuženikova obveza prestala na temelju odredbe čl. 208. ZOO-a. Slijedom iznijetog, tuženik predlaže da ovaj sud ukinе pobijanu presudu i predmet vrati prvostupajskom sudu na ponovno suđenje, ili preinači na način da odbije tužbeni zahtjev i obveze tužitelja na naknadu troškova postupka tuženiku. Traži trošak žalbenog postupka za sastav žalbe u iznosu od 114.679,69 kn i trošak sudske pristojbe u iznosu od 5.000,00 kn.

U dopuni žalbe tuženik ponavlja navode iznesene u žalbi, te dodatno navodi da je prvostupajski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama budući da sud nije obrazložio koje

činjenice važne za odluku smatra istinitima i na čemu zasniva tu svoju odluku. Dalje navodi da je time što u obrazloženju presude nije naznačio razloge odbijanja dokaznih prijedloga, počinio daljnju bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Osim toga, tuženik ističe da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je na konkretni pravni odnos kao mjerodavnu primijenio odredbu čl. 373. ZOO-a. Tuženik napominje da je sud u obrazloženju presude na str. 5. naveo da se ima primijeniti odredba čl. 373. ZOO-a, dok u istom obrazloženju na str. 6. navodi odredbu čl. 371. ZOO-a, stoga je nejasno koje je materijalnopravne odredbe sud u konkretnom slučaju primijenio na odlučne činjenice, slijedom čega se presuda ne može ispitati. Konačno, tuženik pobija i odluku o troškovima postupka, navodeći da je prvostupanjski sud neosnovano priznao trošak sastava podneska od 16. travnja 2018. koji je tuženik predao na ročištu održanom dan kasnije, 17. travnja 2018. Isto tako, ističe da je tužitelju priznat i trošak sastava podneska od 22. svibnja 2018., koji je isto tako predan sudu dan prije ročišta koje je održano 23. svibnja 2018. Stoga tuženik smatra da je odluka o troškovima postupka neosnovana. Zbog navedenog, kao i u žabi, predlaže da ovaj sud preinači prvostupanjsku presudu i odbije tužbeni zahtjev, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred drugog raspravnog suca.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava žalbene navode tuženika. Ističe da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio neosnovanim tuženikove navode da predmetni Ugovor o zajmu i Anex Ugovora o zajmu predstavljaju ugovor o ortaštvu, budući da su odredbe tog Ugovora i Anexa Ugovora jasne i nedvosmislene i iz njihovog je sadržaja vidljivo da se radi upravo o ugovoru o zajmu iz čl. 499. ZOO-a, a ne o ugovoru o ortaštvu iz čl. 637. ZOO-a. Isto tako, tužitelj navodi da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio neosnovanim tuženikove navode o tome da je tužitelj mogao raspolagati dionicama koje su bile na skrbničkom računu i prodati ih jer iz odredbi Ugovora i Anexa ugovora ne proizlazi da bi to bila tužiteljeva obveza. Navedeno ne bi bilo niti logično, jer da je tužitelj imao namjeru zaraditi trgujući dionicama, mogao je jednostavno sam kupiti dionice, a ne pozajmljivati novac tuženiku da on to učini za njega i da onda naknadno te iste dionice prenese u vlasništvo tužitelja. Nadalje, tužitelj smatra da tuženik neosnovano žalbom upire na bitnu povredu odredaba parničnog postupka i pogrešno utvrđeno činjenično stanje jer nisu izvedeni personalni dokazi predloženi od strane tuženika, budući da je u ovoj pravnoj stvari bilo sporno pravno pitanje, odnosno o kakvoj se vrsti pravnog posla radi, pa bi izvođenje navedenih dokaza dovelo do odugovlačenja postupka i stvaranja nepotrebnih troškova. Zaključno ističe da tuženik neosnovano navodi da nije jasno koju je materijalnopravnu odredbu prvostupanjski sud primijenio u konkretnoj pravnoj stvari, jer iz presude proizlazi jasno i nedvojbeno da je sud primijenio odredbu čl. 373. ZOO-a, a koju odredbu je i eksplicitno citirao, pa time što je došlo do pogreške u pisanju na način da je navedena brojka 371., ne može presudu činiti nezakonitom. Stoga predlaže da ovaj sud odbije tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu. Traži trošak za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 91.743,75 kn.

Žalba nije osnovana, osim u dijelu odluke o troškovima postupka.

Ispitavši pobijanu presudu u točkama I. i II. izreke sukladno odredbi čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. toga Zakona, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda u točkama I. i II. izreke pravilna i zakonita.

U postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, a niti njenim donošenjem nije počinjena niti jedna bitna povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Upravo suprotno žalbenim navodima, ocjena je ovoga suda da je izreka pobijane presude jasna i razumljiva, a u obrazloženju su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama iz kojih jasno proizlazi na temelju kojih izvedenih dokaza je sud prvog stupnja utvrđivao relevantne činjenice, na koje je pravilno primijenio odgovarajuće odredbe materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev za isplatu iznosa od 9.679.000,00 kn na ime povrata zajma.

Iz spisa nespornim proizlazi:

- da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o zajmu 6. prosinca 2013. na temelju kojeg je tužitelj kao zajmodavac dao tuženiku kao zajmoprimcu zajam u iznosu od 16.684.000,00 kn radi kupovine dionica Bobar banke a.d. putem banjalučke burze, oznake na tržištu BBRB-RA po cijeni od 2.000 BAM (KM) po dionici uz ugovoreni rok vraćanja zajma 31. prosinca 2014. s time da se tuženik obvezao zajam vratiti djelomično uplatama u novcu, a minimalno 10.000.000,00 kn iz prodaje dionica Bobar banke koje su kupljene financijskim sredstvima iz zajma (čl. 1. Ugovora), a čl. 3. Ugovora su stranke ugovorile da će tuženik uz zajam vratiti uz kamatu po stopi od 8% godišnje od dana korištenja zajma;
- da se člankom 5. Ugovora tuženik obvezao da će kao osiguranje povrata zajma u slučaju neispunjenja obveze povrata zajma prenijeti tužitelju 2.200 dionica Bobar banke a.d. oznake na tržištu BBRB-RA koju obvezu će izvršiti Aleksander Hrkač, ovlaštena osoba i 100% vlasnik Esseker grupe d.o.o. s time da će se predmetne dionice koje služe kao osiguranje čuvati na skrbničkom računu kod Bank Alpinium AG;
- da su stranke sklopile Anex ugovora o zajmu 28. veljače 2014. kojim su produžile rok vraćanja zajma do končane prodaje dionica Bobar banke a.d. te su ugovorile da se na iznos od 10.000.000,00 kn, koji iznos je tuženik bio dužan vratiti isključivo iz prodaje dionica Bobar banke a.d., neće obračunavati kamata. (čl. 2.);
- da je tužitelj ugovoreni iznos zajma uplatio tuženiku na njegov račun uplatama od 7.529.000,00 kn 13. prosinca 2013. i u iznosu od 9.155.000,00 kn 19. prosinca 2013.
- da je tuženik dio zajma u iznosu od 7.005.000,00 kn vratio tužitelju, dok ostatak duga u iznosu od 9.679.000,00 kn nije vratio;
- da je iz rješenja Okružnog privrednog suda u Bijeljini razvidno da je nad Bobar bankom a.d. otvoren stečaj 24. siječnja 2017., a iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da je postupak likvidacije nad Bobar bankom pokrenut 23. prosinca 2014. kada je imenovan likvidacijski upravitelj.

Prema ocjeni ovog suda, na tako utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski je sud pravilno primijenio odredbe materijalnog prava, odnosno odredbu čl. 373. ZOO-a.

Naime, navedenom je odredbom propisano kad je ispunjenje obveze jedne strane u dvostrano obveznom ugovoru postalo nemoguće zbog izvanrednih vanjskih događaja nastalih nakon sklapanja ugovora, a prije dospelosti obveze, koji se u vrijeme sklapanja ugovora nisu mogli predvidjeti, niti ih je ugovorna strana mogla spriječiti, izbjeći ili otkloniti te za koji nije odgovorna ni jedna ni druga strana, gasi se i obveza druge strane, a ako je ova nešto primila od svoje obveze, može zahtijevati vraćanje po pravilima o vraćanju stečenog bez osnove. Nadalje, stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da u slučaju djelomične nemogućnosti ispunjenja zbog događaja za koji nije odgovorna ni jedna ni druga strana, druga strana može

raskinuti ugovor ako djelomično ispunjenje ne odgovara njezinim potrebama, inače ugovor ostaje na snazi, a druga strana ima pravo zahtijevati razmjerno smanjenje svoje obveze.

Iz navedenih zakonskih odredaba proizlazi da u slučaju potpune nemogućnosti ispunjenja jedne ugovorne strane iz dvostrano obveznog ugovora zbog događaja nastalih nakon sklapanja ugovora, a prije dospelosti obveze jedne strane za koji nije odgovorna ni jedna ni druga strana i to iz razloga koji se nije mogao predvidjeti u vrijeme sklapanja ugovora niti spriječiti, izbjeći ili otkloniti, ugovor prestaje postojati ex lege (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-1601/94 od 28. ožujka 1996.).

U konkretnom slučaju, stranke su ugovorile da će tuženik dio zajma u iznosu od 10.000.000,00 kn vratiti isključivo iz prodaje dionica Bobar banke a.d., nad kojom je nesporno 23. prosinca 2014. pokrenut postupak likvidacije, a 24. siječnja 2017. otvoren je i stečajni postupak.

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da navedene činjenice predstavljaju izvanredni vanjski događaj za kojeg obje stranke nisu odgovorne, niti su one te događaje u trenutku sklapanja ugovora mogle predvidjeti, spriječiti, izbjeći ili otkloniti.

Dakle, zbog otvaranja postupka likvidacije, a potom i stečajnog postupka nad Bobar bankom a.d., tuženik nije u mogućnosti ispuniti svoju ugovornu obvezu povrata dijela zajma u iznosu od 10.000.000,00 kn isključivo iz prodaje dionica navedene banke, uslijed čega je Ugovor o zajmu prema odredbi čl. 373. st. 1. ZOO-a prestao postojati po sili zakona. Nadalje, s obzirom na to da je tužitelj nesporno dao u zajam iznos od 16.684.000,00 kn, da je tuženik dio zajma u iznosu od 7.005.000,00 kn vratio tužitelju, dok ostatak duga u iznosu od 9.679.000,00 kn nije vratio, sukladno navedenoj odredbi tužitelj može osnovano potraživati vraćanje tog iznosa po pravilima o stjecanju bez osnove.

Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a je propisano kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok je odredbom stavka 3. istoga članka određeno da obveza vraćanja nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

Prema tome, iz navedenih zakonskih odredaba proizlazi da u slučaju kad dio imovine neke osobe na bilo koji način na temelju osnove koja je kasnije otpala prijeđe u imovinu druge osobe pa i onda kad se radi o stjecanju na temelju ugovora koji je po sili zakona prestao postojati uslijed naknadne potpune nemogućnosti ispunjenja jedne ugovorne stranke iz čl. 373. st. 1. ZOO-a, stjecatelj te imovine je dužan vratiti tako stečenu imovinu osobi od koje je tu imovinu stekao odnosno, ako vraćanje nije moguće, naknaditi joj vrijednosti postignute koristi.

S obzirom na to da je tužitelj nesporno dao u zajam iznos od 16.684.000,00 kn, da je tuženik dio zajma u iznosu od 7.005.000,00 kn vratio tužitelju, dok ostatak duga u iznosu od 9.679.000,00 kn nije vratio, to je pravilno prvostupanjski sud obvezao tuženika na plaćanje iznosa od 9.679.000,00 kn na temelju odredbe čl. 373. st. 1. u vezi s čl. 1111. ZOO-a.

Neosnovani su žalbeni navodi da je prvostupanjski sud trebao saslušanjem predloženih svjedoka utvrditi pravu volju stranaka prilikom sklapanja predmetnog ugovora u skladu s odredbom čl. 319. ZOO-a.

Naime, u konkretnoj situaciji, kada je jasno i nedvojbeno izražena volja sugovaratelja, a što predmetnim Ugovorom i Anexom Ugovora prema ocjeni ovog suda jest, ne postoji potreba za tumačenjem ugovora, pa se odredbe ugovora tumače onako kako glase. Kada su riječi pisane isprave jasne, ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drukčija, jer tumačenje jasnih odredaba ugovora protivi se pojmu i smislu tumačenja.

Tuženik je tijekom prvostupanjskog postupka tvrdio da se u konkretnoj situaciji nije radilo o klasičnom ugovoru o zajmu, već da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o ortaštvu na temelju kojeg su ugovorne strane uložile svoj rad i imovinu upravo u svrhu postizanja zajedničkog cilja - ostvarivanja dobiti prodajom dionica.

Međutim, kao što je već ranije rečeno, odredbe predmetnog Ugovora i Anexa Ugovora, su jasne i iz njih nedvojbeno proizlazi da su stranke sklopile ugovor o zajmu, pa se ne može dokazivati da je volja stranaka bila drukčija od one jasno izražene ugovorom.

Zbog navedenog, pravilno je odlučio prvostupanjski sud ne izvesti predložene dokaze saslušanjem svjedoka i zakonskog zastupnika tuženika radi utvrđenja da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o ortaštvu, zašto je u obrazloženju dao razloge, pa nije počinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj.

Isto tako, tuženik neosnovano ističe da je nejasno koju je materijalnopravnu odredbu prvostupanjski sud primijenio prilikom donošenja pobijane presude, budući da iz obrazloženja presude jasno proizlazi da je svoju odluku utemeljio na odredbi čl. 373. st. 1. ZOO-a.

U odnosu na žalbeni navod da tužitelj nije mogao sam kupiti dionice Bobar banke a.d. jer je ta banka bila njegov kreditor, pa bi se kupovina dionica sredstvima dobivenim od banke mogla smatrati dokapitalizacijom vlastitim sredstvima, što predstavlja kazneno djelo, upućuje se žalitelja na odredbu čl. 352. st. 1. ZPP-a. Tom je zakonskom odredbom propisano da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može podnijeti. Iz navedenog zakonskog određenja slijedi da se nove činjenice i novi dokazi koji se tiču merituma stvari ne mogu iznositi u žalbi protiv presude. Budući da se navedena činjenica ne odnosi na povredu procesnih pravila, već se tiče osnovanosti tužbenog zahtjeva, takvo žalbeno osporavanje nije dopušteno.

Stoga je primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a trebalo potvrditi točku I. izreke pobijane presude.

Prilikom donošenja odluke o troškovima parničnog postupka prvostupanjski je sud djelomično pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, kada je tuženiku za sastav podneska od 16. travnja 2018. i 22. svibnja 2018. odredio nagradu prema Tbr. 8.1. Tarife, jer se ne radi o podnescima kojima se odgovara na tužbu, prigovara platnom nalogu ili kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili očituje na nalaz i mišljenja vještaka. Stoga tužitelju za navedene

radnje pripada nagrada iz Tbr. 8.3. Tarife, odnosno, ukupno 1.000,00 kn. Isto tako, za zastupanje na ročištu od 17. travnja 2018. tužitelju prema Tbr. 9.2. Tarife pripada iznos od 36.697,50 kn, jer se na navedenom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima.

S druge strane, pravilno je prvostupanjski sud tužitelju dosudio trošak zastupanja na ročištu od 23. svibnja 2018. prema Tbr. 9.1. Tarife u iznosu od 73.395,00 kn jer je na navedenom ročištu zaključena glavna rasprava. Tužitelj ima pravo i na naknadu troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn i presudu u iznosu od 5.000,00 kn.

Zato je u odnosu na trošak parničnog postupka na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a pobijana presuda djelomično potvrđena za iznos parničnog troška od 112.092,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama (točka I. izreke ove presude), a na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a djelomično preinačena za parnični trošak u iznosu od 191.487,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama i u tom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadu troška odbijen kao neosnovan.

Tuženik nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka jer je sa žalbom uspio samo djelomično u odnosu na sporedno potraživanje, što nema za obvezu protivnoj strani podmiriti mu troškove žalbenog postupka.

Tužiteljev zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu nije osnovan jer se ne radi o radnji potrebnoj za vođenje parnice i donošenje odluke drugostupanjskog suda, stoga je na temelju čl. 166. st. 1. u vezi sa čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u točki III. izreke presude.

Zagreb, 29. listopada 2019.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Srđan Šimac

Dokument je elektronički potpisan:

SRĐAN ŠIMAC

Vrijeme potpisivanja:

18-11-2019.

09:09:04

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.87-#1300485238373334383338353138

L=ZAGREB

S=ŠIMAC

O=SRĐAN

CN=SRĐAN ŠIMAC

Broj zapisa: 1788f-477d3

Pž-5975/20

Kontrolni broj: 06a0e-46853-75ca9

n. Isto tako
pripada izn
njima.

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom
CN=SRĐAN ŠIMAC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

ak zastupanje, C=HR
00 kn jer j
du troška su

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja do 368. st. 1. Z

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će prikazati
izvornik ovog dokumenta. 12.092,50
odredbe čl. 91.487,50

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku m obliku, Visoki
trgovački sud Republike Hrvatske potvrđuje vjerodostojnenta.

lu troška od
sa žalbom i
protivnoj :

je osnovan j
jskog suda,
zreke presu

ća
nac

Poslovni broj: 77 PŽ-87/2019-2

1

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 77 PŽ-87/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA**RJEŠENJE**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Ivane Mlinarić, suca izjavitelja i dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom E. S. d.o.o., OIB, Z., T. 37, kojeg zastupa punomoćnik R. M., odvjetnik iz O. društva J., L., M. u Z., S. cesta 20/XXII, odlučujući o žalbi vjerovnika S. d.d. V. 9, Z., OIB, kojeg zastupa punomoćnica M. K., odvjetnica u O. društvu Ž. & P. u Z., R. cesta 37/ b, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-876/2018 od 20. studenog 2018., u sjednici vijeća održanoj 10. siječnja 2019.

r i j e š i o j e

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-876/2018 od 20. studenog 2018. u dijelu točke V. izreke koji glasi: „vjerovnik pod brojem 67. S. d.d., V. 9, 10000 Z., OIB: u odnosu na osporenu tražbinu u iznosu od 32.974.605,76 kn“ i u dijelu točke VI. izreke koji se odnosi na S. d.d. bez potrebe vraćanja na ponovan postupak.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-876/2018 od 20. studenog 2018. u točki I. izreke odbačena je prijava tražbine vjerovnika T. d.o.o., U. grada V. 284, Z. u iznosu od 81.741,43 kn kao nepravovremena, točkom II. izreke odbačena je prijava tražbine vjerovnika E. P. d.o.o., T. cesta 37, Z., u iznosu od 3.963.315,75 kn. Točkom III. izreke utvrđene su tražbine po povjereniku po pojedinačno navedenim vjerovnicima. Točkom IV. izreke navedene su tražbine osporene po dužniku između kojih je pod točkom 67. naveden S. d.d. V. 9, Z., osporena tražbina iznosi 32.974.605,76 kn, ima ovršnu ispravu, kao razlog osporavanja navedeno je da je tražbina razlučno pravo i nije predmet predstečajnog postupka. Točkom V. izreke upućeni su vjerovnici osporenih tražbina, tako i vjerovnik pod brojem 67. S. d.d., V. 9, Z., u odnosu na osporenu tražbinu u iznosu od 32.974.605,76 kn u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke, na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine. Točkom VI. izreke određeno da ako vjerovnici iz točke V. izreke ovog rješenja ne pokrenu parnicu u roku određenom u točki V. izreke ovog rješenja, smatrat će se da su odustali od prava na vođenje parnice. Točkom VII. izreke upućeni je povjerenik D. D. iz Z., N. 329 na parnicu radi dokazivanja svog osporavanja za vjerovnika pod brojem 31. Hrvatske vode, Grada Vukovara 220, Zagreb u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, odnosno primitka drugostupanjske odluke, na parnicu protiv dužnika radi dokazivanja svog osporavanja. Točkom VIII. izreke određeno je da ako povjerenik iz točke VII. izreke ovog rješenja ne pokrene parnicu u roku određenom u točki VII. izreke ovog rješenja, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice radi dokazivanja svog osporavanja.

Protiv točaka V. i VI. rješenja žalbu je podnio vjerovnik S. d.d. u dijelu koji se odnosi na njega zbog svih žalbenih razloga. U bitnome navodi da neće moći namiriti svoje potraživanje uzimajući u obzir vrijednost nekretnina, pa stoga žalitelj drži da je njegovo potraživanje trebalo biti utvrđeno sukladno odredbi članka 35. stavka 3. u vezi s člankom 153. Stečajnog zakona. Nadalje smatra da je prvostupanjski sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje radi čega je pogrešno primijenio materijalno pravo. Žalitelj

tvrdi i da je sud u obrazloženju utvrdio da su dužnik i povjerenik naveli da ne postoje ovršne isprave za tražbinu S. d.d., jer da to proizlazi iz prijave tražbine i dostavljenih isprava, međutim suprotno zaključku prvostupanjskog suda žalitelj navodi da iz isprava i prijave tražbine, kao i iz točaka III. i IV. izreke rješenja proizlazi da za njegovu tražbinu postoje ovršne isprave. Slijedom navedenog rješenje prvostupanjskog suda je zahvaćeno bitnom povredom odredbi iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku. Osim toga sud je pogrešno primijenio i odredbu članka 48. stavka 1. Stečajnog zakona, a kako je nesporno da za potraživanje žalitelja postoji ovršna isprava to je sud trebao dužnika kao osporavatelja uputiti da pokrene parnicu, a ne žalitelja. Predlaže ukinuti pobijano rješenje i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Žalba je osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 381. i članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14; dalje: ZPP) u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ), u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a budući da o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima rješenja navodi o sadržaju isprava i samih isprava, te da je posljedično tome pogrešno primijenio materijalno pravo.

Iz spisa proizlazi da je vjerovnik S. d.d. u prijavi tražbine od 3. svibnja 2018. (list 977. spisa) naveo da ima dospjelu tražbinu prema dužniku u iznosu od 32.974.605,76 kn koja se sastoji od glavnice u iznosu od 26.294.765,29 kn, te kamata u iznosu od 6.679.840,47 kn, a u podacima o razlučnom pravu navedeno je da su pravna osnova razlučnog prava Sporazumi radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založenog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama pod sljedećim poslovnim brojem: OV-... od 6. lipnja 2013., OV-... od 21. ožujka 2013., OV-... od 21. ožujka 2013. i OV-... od 3. rujna 2013. svi s klauzulom ovršnosti i Rješenje o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2947/2018 od 12. travnja 2018. i naznačio dio imovine dužnika na koji se odnosi njegovo razlučno pravo. Razlučni vjerovnik je naveo da se ne odriče prava na odvojeno namirenje i dao izjavu o uskrati pristanka odgode namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.

Prema odredbi članka 46. stavka 1. SZ-a na ročištu radi ispitivanja tražbine sud ispituje prijavljene tražbine, dok prema stavku 7. tog članka izlučna i razlučna prava nisu predmet ispitivanja.

Prema odredbi članka 49. SZ-a na ročištu radi ispitivanja tražbina sud sastavlja tablicu ispitanih tražbina i tablicu razlučnih prava. U tablicu ispitanih tražbina za svaku pojedinu tražbinu unosi se u kojem iznosu je utvrđena, odnosno osporena, uz obveznu naznaku razloga osporavanja. U tablicu razlučnih prava unose se tražbine razlučnih vjerovnika ako plan restrukturiranja zadire u njihova prava.

Prema odredbi članka 38. stavka 1. SZ-a razlučni vjerovnici dužni su nadležnu jedinicu Financijske agencije u roku za prijavu tražbine obavijestiti o svojim pravima, pravnoj osnovi razlučnog prava i dijelu imovine dužnika na koji se odnosi njihovo razlučno pravo te dati izjavu odriču li se ili ne odriču prava na odvojeno namirenje.

Budući da je iz sadržaja prijave koju je žalitelj dostavio razvidno da se radi o tražbini koja je osigurana razlučnim pravom, te da se vjerovnik S. d.d. ne odriče prava na odvojeno namirenje, ova razlučna prava nisu mogla biti predmet ispitivanja prema odredbi članka 46. stavka 7. SZ-a. Slijedom ove zakonske odredbe niti je žalitelj mogao biti upućen na parnicu protiv dužnika radi utvrđenja osporene tražbine kako je to određeno u točki V. izreke pobijanog rješenja, a niti se na njega odnosi upozorenje iz točke VI. izreke tog rješenja.

Nadalje u odnosu na žalbeni navod da S. d.d. neće moći namiriti svoje cjelokupno potraživanje uzimajući u obzir vrijednost predmetnih nekretnina, pozivajući se na članak 35. stavak 3. u vezi s člankom 153. SZ-a, valja reći da se žalitelj nije niti izjasnio o tome koji dio tražbine drži da je osiguran razlučnim pravom, a koji ne.

Slijedom navedenog valjalo je na temelju članka 380. točke 3. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a ukinuti rješenje prvostupanjskog suda u dijelu koji se odnosi na S. d.d. (u dijelu točaka V. i VI. izreke) bez potrebe vraćanja na ponovan postupak.

Zagreb, 10. siječnja 2019.

Predsjednica vijeća
Jagoda Crnokrak, v.r.

Poslovni broj: 61 PŽ-1506/2019-2

1

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 61 PŽ-1506/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA**RJEŠENJE**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izjavitelja i dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom T. P. G. Z. d.o.o., Z., OIB, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika H. b. , Z., OIB ..., protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj St-2465/2017-41 od 31. siječnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 6. ožujka 2019.

r i j e š i o j e

Uvažava se žalba razlučnog vjerovnika H. b. , Z., ukida rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj St-2465/2017-41 od 31. siječnja 2019. i predmet vraća tom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu je rješenjem poslovni broj St-2465/2017-41 od 31. siječnja 2019. utvrdio da su vjerovnici dužnika T. P. G. Z. d.o.o., Z., OIB, prihvatili Izmijenjeni plan restrukturiranja (točka I. izreke), potvrdio predstečajni sporazum prema kojemu će se tražbina svakog pojedinog vjerovnika navedenog u točki II. izreke rješenja namiriti u skladu s Izmijenjenim planom restrukturiranja javno objavljenim na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča suda 10. siječnja 2019., odredio da potvrđeni predstečajni sporazum ima pravni učinak i prema vjerovnicima koji nisu sudjelovali u postupku i prema vjerovnicima koji su sudjelovali u postupku, a njihove se osporene tražbine naknadno utvrde, te da predstečajni sporazum ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i različne vjerovnike ako su se odrekli svog prava na odvojeno namirenje, te da se na temelju njega može radi ostvarenja činidbe nakon dospelosti obveze neposredno provesti prisilna ovrha (točka II. izreke).

Tako je odlučio prvostupanjski sud primjenom odredaba članka 61. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, dalje: SZ) uz obrazloženje u bitnome kako su na ročištu za glasovanje vjerovnici koji su činili potrebne većine iz članka 59. SZ-a prihvatili izmijenjeni plan restrukturiranja, a sud nije našao da bi bio ispunjen koji od zakonom propisanih uvjeta uslijed kojeg ne bi bilo moguće donijeti rješenje o utvrđenju prihvaćanja plana restrukturiranja i potvrdi predstečajnoga sporazuma.

Protiv navedenog rješenja razlučni vjerovnik H. b. , Z., OIB ... (dalje: H. b.) je izjavio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnome navodi kako je pogrešno svrstan u tablicu prve skupine vjerovnika „Vjerovnici – tipa namirenja A“ jer je to protivno odredbama članka 27. stavka 1. točke 7. i članka 38. stavka 4. SZ-a. Ističe kako je u prijavi tražbine od 9. listopada 2017. prijavio svoju tražbinu i dostavio obavijest o razlučnom pravu na pokretninama u dužnikovom vlasništvu, te je naveo kako se ne odriče razlučnog prava. Međutim, u izmijenjenom planu restrukturiranja se uopće ne navode njegova različna prava niti se daje obrazloženje zbog čega je tome tako što je protivno odredbama članka 38. stavka 4. SZ-a. Predlaže ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U odgovorima na žalbu dužnik i povjerenik su u cijelosti osporili žalbene navode. Predlažu obiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13 i 89/14, dalje: ZPP) u vezi s odredbama članka 381. ZPP-a i članka 10. SZ-a, u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da nije pravilno niti zakonito.

Iz spisa u bitnome proizlazi kako je u prijavi tražbine od 11. listopada 2017. razlučni vjerovnik H. B. prijavio svoju tražbinu prema dužniku u iznosu od 190.891,54 kn, te je, u skladu s odredbom članka 38. stavka 1. SZ-a, naveo kako postoji razlučno pravo čija je pravna osnova „Dodatak I Sporazumu o zasnivanju založnog prava na nekretninama radi osiguranja novčane tražbine koji je solemniziran 4. lipnja 2012. od strane javnog bilježnika L. P.-F. iz Z. pod brojem: OV-1624/2012“, koje se odnosi na pokretnine u dužnikovom vlasništvu i to: „A. P. F., proizvođač: G. S. (...) i V. E., proizvođač: G. G. (...)“, te je izjavio kako se ne odriče prava na odvojeno namirenje. Osim toga, u skladu s odredbom članka 38. stavka 3. SZ-a, razlučni vjerovnik H. B. je izjavio i da ne pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.

Iz navedenog proizlazi kako se navedeni vjerovnik nije odrekao svog razlučnog prava, odnosno prava na odvojeno namirenje u skladu s odredbama članka 38. stavka 1. SZ-a zbog čega ima status razlučnog vjerovnika pa niti ne sudjeluje u predstečajnom postupku. Naime, u predstečajnom postupku izlučna i razlučna prava nisu predmet ispitivanja (članak 46. stavka 6. SZ-a), a predstečajni postupak ne utječe na pravo odvojenog namirenja razlučnih i izlučnih vjerovnika (članak 66. alineja 1. SZ-a).

Osim toga, odredbama članka 27. SZ-a propisano je da plan restrukturiranja mora, između ostalog, sadržavati i analizu svih tražbina prema visini i vrsti (tražbine radnika i prijašnjih dužnikovih radnika, izlučna prava, razlučna prava, tražbine za koje se vodi postupak, neosigurane tražbine i druge tražbine) (točka 7.), te ponudu vjerovnicima razvrstanim u skupine odgovarajućom primjenom pravila o razvrstavanju sudionika u stečajnom planu o načinu, rokovima i uvjetima namirenja tražbina (točka 8.). Tako je odredbom članka 308. stavka 1. SZ-a propisano da se sudionici u stečajnom planu razvrstavaju pri utvrđivanju njihovih prava u skupine pa, između ostalih, treba kao zasebnu skupinu razlikovati i vjerovnike s pravom odvojenog namirenja ako stečajni plan zadire u njihova prava.

Unatoč tome što je to izričito propisano citiranim zakonskim odredbama, u planu restrukturiranja H. B. uopće nije naveden kao razlučni vjerovnik, niti je navedeno njegovo razlučno pravo, niti je kao razlučni vjerovnik svrstan u skupinu vjerovnika s pravom odvojenog namirenja, već je pogrešno svrstan u skupinu vjerovnika „Vjerovnici – tipa namirenja A“, kao što to osnovano ističe žalitelj. Na navedeni propust u sadržaju plana restrukturiranja je žalitelj ukazao još u tijeku prvostupanjskog postupka na ročištu za glasovanje o planu restrukturiranja održanom 31. siječnja 2019. koju odlučnu činjenicu prvostupanjski sud uopće nije utvrđivao, već je pobijanim rješenjem potvrdio plan restrukturiranja navedenog sadržaja.

Zbog toga, a uzevši u obzir činjenicu kako se nije odrekao svog razlučnog prava, svrstavanje žalitelja kao razlučnog vjerovnika u tablicu prve skupine vjerovnika „Vjerovnici – tipa namirenja A“ je protivno ne samo citiranim zakonskim odredbama, već i odredbama članka 38. stavka 4. SZ-a. Tim je odredbama propisano da predstečajni sporazum ne smije zadirati u pravo razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenoga namirenja, ako tim sporazumom nije izrijeком drukčije određeno. Ako je predstečajnim sporazumom drukčije određeno, za razlučne vjerovnike posebno će se navesti u kojem se dijelu njihova prava smanjuju, na koje vrijeme se odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnoga sporazuma prema njima djeluju. Citiranim odredbama dopuštena je mogućnost da predstečajni sporazum zadire u prava razlučnih vjerovnika, ali samo u slučaju kada je razlučni vjerovnik u obavijesti o svom pravu dao izjavu da se odriče od prava na odvojeno namirenje ili je dao izjavu kojom pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo. U tom slučaju u predstečajnom sporazumu mora biti navedeno u kojem se dijelu smanjuju prava razlučnih vjerovnika, na koje vrijeme se odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnoga sporazuma prema njima djeluju. Međutim, u konkretnom slučaju razlučni vjerovnik H. B. je u obavijesti o svom pravu koja je sastavni dio prijave, naveo kako se ne odriče prava na odvojeno namirenje, niti pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koje se odnosi razlučno pravo. Stoga se u konkretnom slučaju niti ne primjenjuje iznimka iz članka 38. stavka 4. SZ-a prema kojoj predstečajni sporazum djeluje i na razlučne vjerovnike, već pravilo iz članka 38. stavka 4. SZ-a da predstečajni sporazum

ne smije zadirati u pravo razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenoga namirenja.

Osim toga, uređenje položaja razlučnog vjerovnika i ponuda razlučnim vjerovnicima u skladu s odredbama članka 38. stavka 4. SZ-a, predstavlja bitan sadržaj predstečajnoga sporazuma koji sud, u okvirima ovlaštenja propisanih odredbama članka 61. SZ-a, samo potvrđuje ili uskraćuje njegovu potvrdu. Prilikom odlučivanja postoje li u konkretnom slučaju pretpostavke iz članka 61. SZ-a za potvrdu predstečajnoga sporazuma, sud je dužan voditi računa o tome da odredbe SZ-a kojima je u postupku donošenja predstečajnoga postupka dužniku omogućena izmjena plana restrukturiranja (članak 52. stavak 1. i članak 60. stavak 2. SZ-a) ne daju mogućnost zlouporabe tih ovlaštenja na štetu razlučnih vjerovnika na način da se plan restrukturiranja odnosi na njih u drugačijem sadržaju od onoga na što su pristali davanjem izjave o odricanju od svojih postojećih prava na odvojeno namirenje, odnosno od postojećeg prava da predstečajni sporazum ne djeluje na njihovo pravo. Sud je dužan spriječiti svaku zlouporabu prava, pa tako i onemogućiti da se dužnik koristi formalno dopuštenim procesnim aktivnostima, kao što je i mogućnost podnošenja izmijenjenog plana restrukturiranja nakon donošenja rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama, na štetu razlučnih vjerovnika (članci 3. i 7. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a).

Drugačiji postupak dužnika predstavlja zlouporabu prava zbog čega je sud primjenjujući načelo otvorenog pravosuđenja (članak 219. stavak 2. i članak 298. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a) bio dužan najkasnije na ročištu za glasovanje na kojem je razlučni vjerovnik H. B. istaknuo navedeni nedostatak u sadržaju plana restrukturiranja (koji zapravo predstavlja sadržaj predstečajnoga sporazuma u slučaju izglasavanja odgovarajućom većinom), ukazati dužniku, pa i nazočnim vjerovnicima, na koji način je odredbama SZ-a uređen položaj razlučnog vjerovnika i na mogućnost odricanja od prava koja razlučni vjerovnici imaju te na potrebu uređenja položaja razlučnog vjerovnika i usklađivanja sadržaja plana restrukturiranja u skladu s odredbama članka 27. točke 7. i 8. SZ-a, te članka 308. stavka 1. SZ-a, odnosno predstečajnoga sporazuma u skladu s odredbama članka 38. stavka 4. SZ-a.

Osim toga, sud je imao mogućnost, za slučaj da dužnik ne uskladi plan restrukturiranja s ponudom razlučnom vjerovniku provjeriti i jesu li ispunjeni uvjeti za potvrdu predstečajnog sporazuma sukladno odredbi članka 61. stavka 1. alineja 1. SZ-a, odnosno provjeriti umanjuju li se planom restrukturiranja prava razlučnog vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivao ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika.

Uzevši u obzir navedeno, u konkretnom slučaju je pravno irelevantno što je tražbina razlučnog vjerovnika H. B. pravomoćno utvrđena rješenjem od 22. prosinca 2017. (pod rednim brojem 21.). Tražbina razlučnog vjerovnika koji se, kao u konkretnom slučaju, nije odrekao svog razlučnog prava, ne može niti biti predmet ispitivanja niti se takva tražbina utvrđuje (članci 46., 49. i 50. SZ-a). Položaj razlučnih vjerovnika je uređen odredbama Stečajnog zakona, uključujući i odredbama članka 38. stavka 4. SZ-a, pa sud ne može postupati protivno tim odredbama. Stoga niti pravomoćnost rješenja od 22. prosinca 2017. ne oduzima sudu ovlaštenje i dužnost da u postupku donošenja predstečajnoga postupka pazi i poštuje odredbe Stečajnog zakona kojima je uređen položaj razlučnih vjerovnika. Posljedično, prvostupanjski sud u konkretnom slučaju nije mogao u popisu prava glasa sastavljenom u skladu s odredbom članka 57. SZ-a priznati razlučnom vjerovniku H. B. pravo glasa jer on kao razlučni vjerovnik niti ne sudjeluje u predstečajnom postupku, pa niti nema niti pravo glasa.

Konačno, počinjena je i bitna povreda odredaba postupka kada je prvostupanjski sud u pobijanom rješenju samo općenito neodređeno naveo da potvrđeni predstečajni sporazum ima učinak i snagu ovršne isprave za vjerovnike čije su tražbine utvrđene i za razlučne vjerovnike koji su se odrekli prava na odvojeno namirenje jer takva formulacija izreke ne odgovara zahtjevima odredbe članka 38. stavka 4. SZ-a koja zahtijeva da u samom predstečajnom sporazumu, kao što se to zahtijeva i u davanju ponude kao sastavnog dijela plana restrukturiranja, posebno za razlučne vjerovnike bude navedeno na koji se način predstečajni sporazum na njih odnosi.

Uzevši u obzir navedeno valjalo je, na temelju odredbe članka 380. točke 3. ZPP-a u vezi s odredbom članka 10. SZ-a, uvažiti žalbu, ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će, uzevši u obzir navedeno, pozvati dužnika da u određenom roku u planu restrukturiranja uredi položaj razlučnog vjerovnika H. B., koji se nije odrekao razlučnog prava, u skladu s citiranim odredbama Stečajnog zakona na način da ga svrsta u skupinu vjerovnika s pravom odvojenog namirenja, te će upozoriti dužnika na savjesno korištenje procesnim ovlaštenjima glede sadržaja izmijenjenog plana restrukturiranja. Nakon toga će ponovno sastaviti popis vjerovnika i prava glasa koja im pripadaju u skladu s odredbom članka 57. SZ-a, vodeći računa o tome da H.

B. kao razlučni vjerovnik koji se nije odrekao svog razlučnog prava niti nema pravo glasa. Konačno, sud će odrediti ročište za glasovanje o planu restrukturiranja (članak 55. SZ-a) na kojem će raspraviti predloženi plan restrukturiranja, a u slučaju izglasavanja potrebnim većinama odlučiti postoje li pretpostavke za potvrdu predstečajnog sporazuma u skladu s odredbama članka 61. SZ-a.

Zagreb, 6. ožujka 2019.

Predsjednik vijeća
Jagoda Crnokrak, v. r.

Poslovni broj: 89 PŽ-1677/2019-2

1

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 89 PŽ-1677/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA**RJEŠENJE**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Josipa Turkalja, suca izvjestitelja i Draženke Deladio, članice vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom V.-V. d.d. za proizvodnju i prodaju vina, alkoholnih i bezalkoholnih pića, Š., OIB, odlučujući o žalbi vjerovnika S. Z. S. d.o.o. za poslovne usluge, Z., OIB, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-118/2018-26 od 12. veljače 2019., 13. ožujka 2019.

r i j e š i o j e

Uvažava se žalba vjerovnika S. Z. S. d.o.o. za poslovne usluge, Zagreb i ukida rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-118/2018-26 od 12. veljače 2019. u točki I. izreke u odnosu na utvrđenu i osporenu tražbinu pod rednim brojem 286. vjerovnika S. za sanaciju d.o.o. za poslovne usluge, Z..

Obrazloženje

Rješenjem suda prvog stupnja utvrđene su i osporene tražbine u predstečajnom postupku nad dužnikom pa tako i pod rednim brojem 286. u odnosu na vjerovnika S. Z. S. d.o.o. za poslovne usluge, Z. na način da je ovom vjerovniku utvrđena tražbina u iznosu od 45.020.760,17 kn, dok je osporena tražbine u iznosu od 23.805,48 kn budući da je taj iznos plaćen na temelju ovršne isprave (točka I. izreke), upućeni su vjerovnici osporene tražbine, za tražbine za koje nemaju ovršnu ispravu, u parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine, dok je stečajni dužnik i povjerenik kao osporavatelj upućen u parnicu protiv vjerovnika koji za osporenu tražbinu imaju ovršnu ispravu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja (točka II. izreke) te je određeno da će se rješenje objaviti na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova (točka III. izreke).

Protiv dijela ovog rješenja pod točkom I. izreke kojim je utvrđena i osporena tražbina vjerovnika S. za sanaciju d.o.o. Z. pod rednim brojem 286. žali se vjerovnik S. za sanaciju d.o.o. Z. zbog svih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) u vezi s odredbom članka 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ), te predlaže rješenje u pobijanom dijelu ukinuti.

Žalitelj je podnio obrazac za prijavu tražbine vjerovnika u predstečajnom postupku (list 733.-735. spisa), ali je u istom naznačio da ima razlučno pravo na temelju sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva i zasnivanjem lebdećeg založnog prava od 30. rujna 2016., koji je javnobilježnički potvrđen od strane javnog bilježnika A. K. 7. listopada 2016. pod poslovnim brojem OV-6777/16 i na temelju sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva 15. srpnja 2013. kojeg je potvrdio javni bilježnik V. B. 4. rujna 2013. pod poslovnim brojem OV-5643/13. Žalitelj je naveo da se ne odriče prava na odvojeno namirenje i ne pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja.

Prema tome, žalitelj uopće nije podnio prijavu tražbine u predstečajnom postupku, već samo obavijest o pravima razlučnog vjerovnika sukladno odredbi članka 258. stavka 2. SZ-a.

Odredbom članka 38. stavka 4. SZ-a propisano je da predstečajni sporazum ne smije zadirati u pravo razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenog namirenja.

Na temelju odredbe članka 49. stavka 3. SZ-a propisano je da se u tablicu razlučnih pravna unose tražbine razlučnih vjerovnika, ako plan restrukturiranja zadire u njihova prava.

S obzirom na to da se žalitelj kao razlučni vjerovnik nije odrekao prava na odvojeno namirenje, te da nije pristao da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja, nisu bile ispunjene pretpostavke za utvrđivanje i osporavanje tražbine žalitelja kao razlučnog vjerovnika. Naime, na temelju odredbe članka 35. stavka 3. u vezi s odredbom članka 153. SZ-a razlučni vjerovnici imaju pravo na razmjerno namirenje samo ako se odreknu odvojenog namirenja ili ako se ne uspiju odvojeno namiriti.

Slijedom navedenog sud prvog stupnja pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je utvrđivao i osporavao iznos tražbine razlučnog vjerovnika koji se nije odrekao prava na odvojeno namirenje, pa je na temelju odredbe članka 380. točke 3. ZPP-a u vezi s odredbom članka 10. SZ-a valjalo odlučiti kao u izreci ovog drugostupanjskog rješenja.

Zagreb, 13. ožujka 2019.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec, v. r.